

Arrest

nr. 254 178 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 26 augustus 2020.

Ook zijn echtgenote dient op 7 oktober 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing herneemt in wezen de weigeringsbeslissing die op dezelfde dag ten aanzien van verzoekers echtgenote werd genomen.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1998 in X. U ging tot uw veertiende naar school in Venezuela. Vervolgens focuste u volledig op uw baseballcarrière en ging u trainen aan de Fundación Jefferson Medina academie. In 2014 tekende u een contract bij de baseballploeg Cardinales de Lara. Daarnaast had u ook een contract bij Athletics Oakland, een Amerikaanse baseballploeg. In 2015 kocht u een appartement voor uw moeder in Barquisimeto.

U speelde voor Athletics Oaklands in de Dominicaanse Republiek in het zomerseizoen, van februari tot augustus, in 2015, 2016 en 2017. In 2017 had u last van een schouderblessure en speelde u niet voor de Cardinales.

Uw vader, J.F.M.V.(...), was actief voor Voluntad Popular en verspreidde informatie over bijeenkomsten. In juli 2017 vluchtte hij naar de Verenigde Staten (VS), waar hij asiel heeft gekregen, nadat hij door colectivo's ontvoerd was geweest.

Op 3 augustus 2017 ging u samen met uw partner C.T.C.V.(...) (O.V. X; CG X) naar Peru waar zij werd behandeld voor hartritmestoornissen. Op 20 februari 2018 ging u naar uw baseballploeg in de VS omwille van uw schouderblessure. U keerde eerst terug naar Peru om vervolgens op 6 augustus 2018 naar Barquisimeto, Venezuela terug te keren. U ging enkele dagen later op bezoek bij uw grootvader. Hij belde u later op om u te laten weten dat er colectivo's rond zijn huis hingen en beschreef u hoe ze eruit zagen. Op 15 september 2018, ging u trainen bij de Cardinales. Toen u aan het stadion kwam en wilde binnengaan aan de spelersingang, zag u aan de toeschouwersingang op ongeveer 200 à 300 meter afstand van u, colectivo's staan die eruit zagen zoals uw grootvader hen had beschreven. U ging het stadion binnen, maar niemand anders vond het vreemd dat die colectivo's er rond hingen. U heeft daarop gezegd dat u niet kon trainen en keerde terug naar het appartement van uw moeder. U ging vervolgens niet meer trainen en spelen en besliste om naar Isla Margarita te vluchten. Op 20 september 2018 ging u daar samen met uw partner in het huis van uw schoonouders wonen. In februari 2019 ging u naar de Verenigde Staten om te trainen en een nieuwe ploeg te zoeken. Uw echtgenote volgde ondertussen enkele cursussen en bleef in Venezuela.

Op 30 april 2019 werd de oppositiepoliticus Leopoldo López bevrijd uit de gevangenis met de hulp van interimpresident Juan Guaidó. Daaropvolgend werd in mei 2019 een brief gestuurd naar het Nationaal Instituut voor Statistiek (INE), waar de moeder van uw partner werkte. In die brief stond dat iedereen die zou stoppen met werken of het land zou verlaten, beschouwd zou worden als verrader van het vaderland. Nadat deze brief aankwam op haar werk, werd uw de moeder van uw partner gezocht door gewapende colectivo's en militairen die tot bij haar thuis kwamen en haar dwongen om te werken. Enkele dagen later, op het moment dat de moeder van uw partner het huis wilde verlaten en uw partner bij haar was, stapte een militair uit een bestelwagen. Hij dreigde tegen haar moeder dat als ze het werk zou verlaten, ze uw partner zouden vermoorden.

Begin augustus 2019 vertelde haar moeder op kantoor dat wanneer ze haar paspoort kreeg, ze het land zou verlaten. U keerde terug naar Venezuela op 3 augustus 2019 en arriveerde in Isla Margarita op 4 augustus 2019. U huwde er met uw echtgenote op 14 augustus 2019.

Op 28 augustus 2019 zat u rond 19u 's avonds met uw echtgenote in de keuken toen er gewapende colectivo's binnenvielen. Ze duwden jullie een kamer in, duwden u en uw echtgenote op de grond en doorzochten het huis. Een van de colectivo's, die vlak bij jullie stond, zei dat de paspoorten er niet waren en was hier kwaad over. Een andere colectivo bedreigde uw echtgenote met een wapen. Ze bevalen u om te doen alsof er iets aan de hand was en gingen weg. Toen uw schoonvader thuis kwam, maakte hij jullie los.

U besloot daarop om Venezuela te verlaten en ging op 30 augustus 2019 naar Barquisimeto waar u zich verstopte in het appartement van uw moeder. Jullie kochten uw tickets naar België en vertrokken op 26 september 2019 vanuit de luchthaven van Valencia in de staat Carabobo. Jullie vlogen via de Dominicaanse Republiek naar België waar jullie op 27 september 2019 aangekomen zijn. Jullie dienden vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in op 7 oktober 2019.

Uw schoonouders en schoonbroer zitten momenteel verstopt in het huis van een vriendin van uw schoonmoeder in Nueva Esparta.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, de paspoorten van u en uw echtgenote, de aangifte van het verlies van uw paspoort in België, uw rijbewijs, de RIFkaarten van u en uw echtgenote, de geboorteaktes van u en uw echtgenote, de eigendomsakte van het huis van uw grootvader, uw huwelijksakte, identiteitsdocumenten van uw ouders, uw spelerscontract van Oakland Athletics, krantenartikelen over u als speler bij de Cardinales, uw spelerskaart bij Oakland Athletics, uw sporterskaart van de Dominicaanse Republiek, informatie over uw reis van Venezuela via Panama naar de Dominicaanse Republiek in 2017, jullie instapkaarten van jullie vliegreis van Venezuela naar de Dominicaanse Republiek, informatie over jullie reisweg van Barquisimeto naar Porlamar, info over jullie reisweg van Porlamar naar Barquisimeto, foto's van het werk van uw schoonmoeder, foto's van het incident van 28 augustus 2019, foto's van het stadion van de Cardinales, identiteitsdocumenten van uw schoonouders.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenote, C.T.C.V.(...) (O.V. X; CG X). Gezien er ten aanzien van uw echtgenote een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenote is gebaseerd op de volgende motieven:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Om te beginnen bevatten de verklaringen die u geeft over de brief die uw moeder ontving op het werk en de gevolgen ervan tegenstrijdige en onsamenhangende informatie. U en uw echtgenoot gevent aan dat de brief naar het werk van uw moeder werd gestuurd na de vrijlating van Leopoldo López uit de gevangenis op 30 april 2019 (CGVS, p. 18, 20, CGVS X, p. 18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, zat Leopoldo López echter al sinds 2017 niet meer in de gevangenis, maar was onder huisarrest geplaatst en werd op 30 april 2019 uit huisarrest gehaald om protesten te leiden maar moest diezelfde dag nog zijn toevlucht zoeken tot de Spaanse ambassade waar hij pas uit kon ontkomen in oktober jongstleden. (Wanneer u er op gewezen wordt dat Leopoldo López niet in de gevangenis zat, argumenteert u dat u niet het juiste woord gebruikte, maar dat hij wel gevangen zat en Juan Guaidó hem zijn vrijheid heeft teruggegeven (CGVS, p. 20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, temeer daar hij nauwelijks vrij geweest is gezien hij dezelfde dag nog opnieuw vast kwam te zitten. U verwoordt dit letterlijk niet alleen zo verschillende keren bij het CGVS, met name "gevangenis", (CGVS, p. 18, 20), ook uw echtgenoot verwoordt het op deze manier (CGVS X, p. 18) en u hebt het allebei zo verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (DVZ, vragenlijst 6 januari 2020, punt 5, p. 1; DVZ X, vragenlijst 6 januari 2020, punt 5, p. 2). Er kan van u verwacht worden dat u over deze gebeurtenissen correcte en gedetailleerde info geeft, gezien zij de aanleiding vormden van uw problemen. Dat dit niet het geval is, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk onderuit.

U legt verder nog verschillende verklaringen af over de inhoud die deze brief zou bevatten. U vertelt initieel dat de brief gericht was aan de leidinggevenden en dat daarin stond dat wie niet langer wilde werken voor de regering en wie het land wilde verlaten, zou worden beschouwd als een verrader van het vaderland (CGVS, p. 18). Wanneer er u nog eens gevraagd wordt wat er precies in de brief stond,

herhaalt u slechts dat wie niet langer wilde werken voor de regering en wie het land wilde verlaten, zou worden beschouwd als een verrader van het vaderland (CGVS, p. 20), u vermeldt geen van beide keren dat uw moeder hier expliciet in vermeld zou zijn geweest, terwijl u daaropvolgend opeens opwerpt dat dit wel zo zou zijn (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom u dit dan niet eerder vermeldde, argumenteert u de integrale boodschap van de 'kaart' te hebben doorgegeven en dat uw moeder ook nog tegen u had gezegd dat de namen van de leidinggevendenden op de brief stonden maar dat die geen onderdeel uitmaakte van de brief (CGVS, p. 20). Dit excuus kan niet overtuigen sinds u dit nog geen enkele keer had vermeld. Overigens vermeldde u ook niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder expliciet in deze brief zou zijn vermeld en stelt u daar slechts dat er een brief terecht kwam bij de bazen van het INE waarin stond dat als mensen ontslag wilden nemen dit gezien zou worden als verraad van het vaderland (DVZ, vragenlijst 6 januari 2020, punt 5, p. 1-2). Uw poging tot verschoning, dat u dit deed omdat u bij DVZ slechts een samenvatting vertelde (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen. Gezien deze brief mee de aanleiding vormde van uw problemen, kan er van u verwacht worden dat u ook de juiste informatie hierover geeft bij DVZ.

Ook uw verklaringen over de hierop volgende gebeurtenissen zijn uitermate vreemd. Zo stelt u dat uw moeder al sinds eind 2018 problemen had op haar werk (CGVS, p. 10), maar dat ze geen ontslag durfde te nemen omdat ze bang was en zich hier niet voldoende veilig voor voelde (CGVS, p. 10). Maar wanneer er dan plots een dreigbrief op het werk zou komen, waarvan u dan ook nog eens beweert dat ze hier expliciet in vermeld wordt en nadat u ook al omwille van uw moeder met de dood was bedreigd (CGVS, p. 22), zou ze luidop op haar werk verkondigen dat ze vertrekt zodra ze haar paspoort krijgt (CGVS, p. 23), terwijl u beweert dat er expliciet in de brief stond dat wie het werk of het land zou verlaten zou beschouwd worden al verrader van het vaderland (CGVS, p. 18). U beweert dat uw moeder u hierover zei dat er op dat moment niemand van hogerop aanwezig was die dit zou verder vertellen (CGVS, p. 23), maar ook dit kan niet overtuigen. Dat uw moeder dit zou hebben gedaan, komt niet overeen met de angst waarin ze volgens uw beweringen leefde. U stelt overigens dat uw moeder dit deed begin augustus 2019 (CGVS, p. 18), dat de colectivo's dan nog zouden gewacht hebben tot 28 augustus 2019 (CGVS, p. 18) om jullie huis binnen te vallen, is ook uiterst eigenaardig.

Overigens moet erop gewezen worden dat u geen coherente verklaringen aflegt over tot wanneer u exact in het huis hebt verbleven van uw ouders. Wanneer u namelijk wordt gevraagd van wanneer tot wanneer u in uw huis in Nueva Esparta hebt gewoond, stelt u dat u er gebleven bent tot 30 augustus 2019 (CGVS, p. 5), maar later beweert u dat u tussen 28 augustus 2019 en 30 augustus 2019 nog in een hotel hebt verbleven (CGVS, p. 18, 24). Hier maakt uw echtgenoot overigens helemaal geen enkele melding van.

Voorts is het uitermate vreemd dat u er wel in slaagt om reisinformatie neer te leggen van een reis naar het Dominicaanse Republiek in 2017, een aankoopbewijs voor uw reis van Barquisimeto naar Porlamar voor te leggen gedateerd uit 2018, alsook het aankoopbewijs van uw reis van Porlamar terug naar Barquisimeto op 30 augustus 2019, maar dat u over uw reis naar België geen aankoopbewijs kan voorleggen, niettegenstaande u dat online hebt aangekocht (CGVS, p. 11) en geen enkel vervoersbewijs van uw intercontinentale vlucht. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet kan voorleggen, kan u slechts melden dat u het niet hebt gevonden (CGVS, p. 12). U werd in de gelegenheid gesteld om het CGVS dit document nog te bezorgen (CGVS, p. 12), tot op heden heeft het CGVS hier echter niets van ontvangen. U haalt aan wel de vliegtickets van u en uw echtgenoot te hebben (CGVS, p. 15), deze tonen, voor zover zij nog leesbaar waren, louter info over de vlucht die jullie namen van Valencia (Venezuela) naar Punta Cana (Dominicaanse Republiek) en geven geen informatie over de aankoop van uw reis naar Europa en zijn bewijs voor de vlucht die jullie vanuit de Dominicaanse Republiek naar België genomen hebben U moet voor uw intercontinentale vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa is aangekomen. U kan hiervoor geen enkel reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook van het werk van uw moeder of over het incident van 28 augustus 2019 zelf legt u geen overtuigend bewijsmateriaal neer. U legt foto's neer met badges van het INE om te trachten aan te tonen dat uw moeder daar werkte (CGVS, p. 15). Eén van de twee badges is echter gedateerd op 2009, en de andere heeft geen datum. Bijgevolg kunnen ze bezwaarlijk aantonen dat uw moeder op het moment van uw beweerde problemen voor het INE werkte. Er kan overigens aan foto's uit private bron weinig bewijswaarde worden toegekend, aangezien deze geen enkele garantie bieden over de echtheid van wat erop afgebeeld zou staan. Ook de overige foto's van samenkomsten op het werk van uw

moeder waarbij militairen aanwezig zouden zijn en foto's van uw overhoopgehaalde huis en uw handen met een rode striem om de polsen, kunnen niet dienen om aan te tonen dat uw moeder bij het INE werkte of dat jullie problemen hadden met colectivo's en militairen. De foto's van een overhoopgehaalde klerkamer kunnen om het even waar of wanneer genomen zijn. De foto's waarbij uw handen getoond worden met een rode afdruk bewijzen evenmin door wie of wanneer dit zou gebeurd zijn. Aan deze foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bevreemdend bovenal is dat deze foto's u op initiatief van uw moeder zelf zouden zijn toegestuurd. De vraag rijst dan of ze echt geen betere bewijsstukken van haar tewerkstelling kon bezorgen. Uw bewering dat u al enige tijd geen contact meer krijgt met uw ouders, tracht u als een excuus naar voor te brengen als reden waarom u geen betere stukken neerlegt (CGVS, p. 15) maar het CGVS kan enkel vaststellen dat uw huidige stukken niet overtuigend zijn.

Wat betreft de problemen in Barquisimeto moet er op gewezen worden dat noch u, noch uw echtgenoot zijn aangesproken of lastiggevallen door de colectivo's in Barquisimeto. U stelt slechts dat de grootvader van uw echtgenoot hem belde om u te laten weten dat er in de buurt van het huis colectivo's rondhingen (CGVS, p. 17). Ook de mannen die uw echtgenoot zag aan het stadion van de Cardinales, hebben hem daar niet benaderd, noch zijn ze hem gevolgd toen hij het stadion verliet om terug naar huis te gaan (CGVS X, p. 20). Dat het om colectivo's zou gaan is trouwens louter gebaseerd op het idee dat ze voldeden aan de omschrijving die de grootvader van uw echtgenoot jullie had gegeven (CGVS X, p. 17). In verband met uw problemen in Barquisimeto, halen zowel u als uw echtgenoot de problemen van uw schoonvader aan als oorzaak (CGVS, p. 17; CGVS X, p. 19). Er moet u echter op gewezen worden dat geen van jullie beiden enig bewijs kan neerleggen over zijn problemen of over zijn asielaanvraag in de VS (CGVS 19/23752, p. 7). U weet niet eens of uw schoonvader uit zijn ontvoering is kunnen ontsnappen dan wel dat ze hem hebben laten gaan (CGVS, p. 5). Dat uw echtgenoot bovendien niet eens kan zeggen wanneer zijn vader asiel zou hebben gekregen in de VS (CGVS X, p. 7), komt de geloofwaardigheid van jullie problemen niet ten goede. Zeker gezien hij aangeeft wel nog maandelijks met zijn vader te praten (CGVS X, p. 7). Uw echtgenoot ging bovendien nog naar de Verenigde Staten nadat deze beweerde colectivo's hem zouden hebben in de gaten gehouden, en keerde vervolgens ook weer terug naar Venezuela (CGVS, p. 17-18). Jullie keerden ook beiden nog terug naar Barquisimeto op 30 augustus 2019 (CGVS, p. 4), terwijl u ook familie had in andere provincies van Venezuela (CGVS, p. 24) en verbleven er nog bijna een maand, tot jullie vertrek uit Venezuela, zonder enige problemen (CGVS X, p. 5). Bijgevolg kunnen ook deze problemen bezwaarlijk dienen om een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde kenbaar te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3

EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaarde dat uw familie een eigen huis had (CGVS, p. 5). U had genoeg financiële middelen om hogere studies te volgen (CGVS, p. 6). Uw moeder, vader en broer werkten alle drie (CGVS, p. 9). Uw zussen sturen geld op uit Peru ter ondersteuning van uw familie (CGVS, p. 8). Uw echtgenoot verdiende als internationaal baseballspeler 1500 dollar wanneer hij bij Athletics Oakland speelde (CGVS X, p. 9) en ook wanneer hij de andere maanden bij de Cardinales speelde, verdiende hij soms 1500 of 1000 dollar (CGVS X, p. 9). Hij kon een appartement voor zijn moeder kopen in 2015 (CGVS X, p. 5), en ook zijn grootouders hadden een eigen huis (CGVS X, p. 5). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een

'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheids-situatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidsituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet veranderen. De identiteitskaarten van u en uw echtgenoot, de paspoorten van u en uw echtgenoot, de aangifte van het verlies van het paspoort in België, het rijbewijs van uw echtgenoot, de RIF-kaart van uw echtgenoot, de geboorteaktes van u en uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, de RIF-kaart en identiteitskaart van uw schoonvader, de identiteitsdocumenten van uw schoonmoeder, de identiteitsdocumenten van uw ouders, eigendomsakte van het huis van uw grootvader, Spelerscontract Oakland Athletics, de krantenartikelen over de Cardinales, de Spelerskaart van Athletics Oakland, de sporterskaart voor de Dominicaanse Republiek en de google afbeeldingen van het stadion van de Cardinales, hebben slechts betrekking op jullie identiteit, de identiteit van uw ouders en schoonouders, de baseballcarrière van uw echtgenoot, het stadion waarin hij speelde en de eigendom van uw schoonfamilie, elementen die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Er kan echter geen informatie uit worden afgeleid met betrekking tot een eventuele band tussen uw problemen en de criteria van de Vluchtelingenconventie of met betrekking tot de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Ook de opmerkingen die u en uw echtgenoot bij de notities van uw persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgden, respectievelijk op 15 september 2020 en 9 september 2020, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van zijn echtgenote, gekend onder rolnummer X. Dit middel luidt als volgt:

"In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Zij stelt verder niet akkoord te gaan dat er geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen in Venezuela noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt. Zij verwijst naar de "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst."

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- stuk 3: bewijs vliegtuigtickets vanuit Dominicaanse republiek;
- stuk 4: loonfiche schoonmoeder.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers vluchtmotieven identiek zijn aan die van zijn echtgenote, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Hij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker dan ook identiek dezelfde beslissing als aan zijn echtgenote betekend.

Zoals verzoeker in het verzoekschrift aangeeft, stelt de Raad verder vast dat hij integraal verwijst naar het middel van zijn echtgenote in haar beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 7 mei 2021 met nr. 254 177 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers echtgenote verworpen.

In dit arrest wordt gemotiveerd als volgt:

“4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verzoekster verklaart dat zij Venezuela is ontvlucht omwille van de problemen van haar moeder enerzijds en die van haar schoonvader anderzijds. Het vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat.

In 2017 zou de vader van haar echtgenoot door colectivos zijn ontvoerd; na afloop verliet hij Venezuela en vluchtte hij naar de Verenigde Staten. In augustus 2018 zou verzoeksters echtgenoot zijn opgebeld door zijn grootvader die hem vertelde dat er colectivos rond zijn huis hingen. In september 2018 ging haar partner trainen bij de Cardinales in het stadion en zou hij aan de toeschouwersingang colectivos hebben zien staan die voldeden aan de omschrijving die zijn grootvader had gegeven.

Verzoeksters moeder werkte sinds ongeveer tien jaar voor het Nationaal Instituut voor Statistiek (hierna: INE). Haar problemen zouden begonnen zijn nadat een brief op haar werk werd rondgestuurd, gericht aan de leidinggevenden, waarin stond dat wie niet langer wilde werken en wie het land wilde verlaten, zou worden beschouwd als verrader van het vaderland. Vanaf dan zouden colectivos en militairen haar moeder ook thuis hebben lastiggevallen en kwamen ze langs met een bestelwagen. In mei 2019, toen verzoekster afscheid aan het nemen was van haar moeder, zou een colectivo uit de bestelwagen zijn gestapt, naar verzoekster hebben gewezen en hebben bedreigd haar te vermoorden indien haar moeder zou stoppen met werken. Op 28 augustus 2019 zouden er enkele colectivos het huis zijn binnengedrongen en verzoekster en haar echtgenoot hebben bedreigd. Verzoekster verliet die dag het huis en ging op hotel tot zij op 30 augustus 2019 samen met haar echtgenoot naar Barquisimeto ging, waar ze in het appartement van haar schoonmoeder gingen wonen tot hun vertrek uit Venezuela. Verzoeksters moeder stopte vervolgens met werken en dook onder in Isla Margarita samen met verzoeksters vader en broer C.

Op 26 september 2019 vertrokken verzoekster en haar echtgenoot uit Venezuela. Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat haar moeder momenteel niet meer in Venezuela is.

4.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO “Venezuela Country Focus”, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn voor de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden gevisieerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop

tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO-rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de objectieve landeninformatie kan nog worden gelezen dat bronnen melding maken van een belangstelling van de Venezolaanse overheden voor familieleden van leden van oppositiepartijen, dissidenten en politieke activisten, dat familieleden worden geïntimideerd en lastiggevallen, onder meer door willekeurige aanhoudingen of het voeren van raids op hun eigendommen, en dat familieleden bij terugkeer omwille van deze familieband represailles vrezen (Ambtsbericht, p. 40; EASO, p 53).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime of hun familieband met dissidenten en politieke activisten. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken nu haar vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden.

4.3. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten; rechtsplegingsdossier, stukken gevoegd bij het verzoekschrift), die slechts betrekking hebben op haar identiteit en deze van haar echtgenoot, de identiteit van haar ouders en schoonouders, de baseballcarrière van haar echtgenoot, het stadion waarin hij speelde en de eigendom van haar schoonfamilie. Deze elementen worden niet betwist maar daaruit kan op zich geen gegronde vervolgingsvrees blijken noch een reëel risico op ernstige schade.

De foto's met badges van het INE evenals de loonfiche van haar moeder, tonen hoogstens aan dat zij er werkzaam was. Hieruit kunnen echter de voorgehouden problemen met colectivos niet blijken.

De foto's van samenkomsten op het werk van haar moeder waarbij militairen aanwezig zouden zijn, de foto's van haar overhoopgehaalde huis en de foto's waarop haar handen te zien zijn met een rode striem om de polsen, genieten slechts relatieve bewijswaarde. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen. Hieruit kan niet blijken dat deze feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoekster beweert en volstaan op zich niet om haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Zij kunnen bovendien eenvoudig worden geënsceeneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd. Zo kunnen de foto's van een overhoopgehaalde kleerkamer om het even waar of wanneer zijn genomen. De foto's waarop verzoeksters handen te zien zijn met een rode afdruk tonen evenmin aan door wie of wanneer dit zou gebeurd zijn.

Verzoekster legt tal van reisinformatie voor van haar reis naar de Dominicaanse Republiek in 2017, haar reis van Barquisimeto naar Porlamar in 2018 en haar reis van Porlamar terug naar Barquisimeto op 30 augustus 2019. Deze elementen worden niet betwist, maar houden geen verband met haar vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad samen met de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot over de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om Venezuela te verlaten.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeksters moeder werkzaam was bij het INE, stelt de Raad niettemin in navolging van de commissaris-generaal vast dat (i) verzoeksters verklaringen over de brief die haar moeder ontving op het werk en de gevolgen ervan tegenstrijdig en onsamenhangend zijn, (ii) zij verschillende verklaringen aflegt over de inhoud die deze brief zou bevatten, (iii) de houding van haar moeder, namelijk het luidop op haar werk verkondigen dat zij vertrekt zodra zij haar paspoort krijgt, niet overeenkomt met de angst waarin zij volgens verzoekster leefde, (iv) verzoekster geen coherente verklaringen aflegt over tot wanneer zij exact in het huis van haar ouders heeft verbleven, (v) zij geen enkel reisbescheiden voorlegt wat betreft haar reis van de Dominicaanse Republiek naar België en zo iedere controle van haar reisweg onmogelijk maakt, en (vi) verzoekster noch haar echtgenoot zijn aangesproken of lastiggevallen door colectivos in Barquisimeto.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

De Raad acht deze motieven voldoende determinerend om op grond daarvan te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven.

4.5. Zo betwist verzoekster dat zij tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over de brief die haar moeder ontving op het werk en de gevolgen ervan. Dat de commissaris-generaal valt over het feit dat Lopez niet gevangen zat in de gevangenis, maar in huisarrest en dat dit aldus verkeerde informatie zou zijn, acht verzoekster zwak en onredelijk; López zat immers wel degelijk gevangen.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd. Zowel verzoekster als haar echtgenoot gaven tijdens hun persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat bewuste brief naar het werk van haar moeder werd gestuurd na de vrijlating van López uit de gevangenis op 30 april 2019 (notities persoonlijk onderhoud, p. 18, 20; notities persoonlijk onderhoud echtgenoot, p. 18). Verzoekster gebruikt bij het CGVS letterlijk verschillende keren het woord “gevangenis” en ook haar echtgenoot verwoordt het op deze manier. De bewering dat bij vertalingen uit een andere taal veel nuances verloren gaan, overtuigt allerminst. In het begin van het persoonlijk onderhoud geven zij beiden aan dat zij de tolk goed begrijpen (notities persoonlijk onderhoud, p. 2, notities persoonlijk onderhoud echtgenoot, p. 2). Wanneer op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals werd gevraagd of zij de tolk goed hadden begrepen, antwoorden zij allebei affirmatief en maken zij geen verdere opmerkingen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24; notities persoonlijk onderhoud echtgenoot, p. 23), ook niet nadat zij de gehoorverslagen hebben opgevraagd. Verder kan worden vastgesteld dat verzoekster noch haar echtgenoot gedurende hun persoonlijk onderhoud enig communicatieprobleem met de tolk hebben aangehaald. Bovendien hebben verzoekster en haar echtgenoot het ook allebei zo verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (CGVS vragenlijst 6 januari 2020, punt 5). Wanneer zij werd geconfronteerd met het feit dat López al sinds 2017 niet meer in de gevangenis zat maar onder huisarrest werd geplaatst tot 30 april 2019, gaf verzoekster overigens aan dat het zij zelf was die niet het juiste woord gebruikte maar dat hij wel gevangen zat en Juan Guaidó hem zijn vrijheid heeft teruggegeven (notities persoonlijk onderhoud, p.

20), een uitleg die evenmin overtuigt, te meer uit de beschikbare informatie blijkt dat López op 30 april 2019 nauwelijks vrij is geweest gezien hij dezelfde dag nog opnieuw vast kwam te zitten daar hij zijn toevlucht moest zoeken bij de Spaanse ambassade in Caracas tot hij in oktober 2019 naar Spanje wist te ontsnappen (AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie). Dat er sprake zou zijn geweest van een vertaalfout of van verloren gegane nuances, kan gelet op alle voorgaande elementen samen dan ook niet worden volgehouden.

In zoverre verzoekster meent dat de protection officer meer gedetailleerde informatie diende te vragen indien het onduidelijk was waar López volgens haar gevangen dan wel in huisarrest zat, wijst de Raad erop dat uit voorgaande is gebleken dat zij wel degelijk werd geconfronteerd met het feit dat López al sinds 2017 niet meer in de gevangenis zat. Dit argument in het verzoekschrift mist dan ook elke ernst en feitelijke grondslag.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat de vaststelling dat verzoekster over deze gebeurtenissen die de aanleiding vormden van haar problemen, geen correcte informatie kan geven, de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag ondermijnt.

4.6. Ook wat betreft de inhoud van de brief betwist verzoekster dat er tegenstrijdigheden zijn in haar verklaringen. Zij benadrukt dat de brief inderdaad was gericht aan de leidinggevenden en dat haar moeder leidinggevende was; alle leidinggevenden werden dan ook in de brief vermeld, waaronder haar moeder.

Wederom overtuigt zij niet. Verzoekster gaf initieel louter op algemene wijze aan dat de brief was gericht aan de leidinggevenden en dat daarin stond dat wie niet langer wilde werken voor de regering en wie het land wilde verlaten, zou worden beschouwd als een verrader van het vaderland (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Wanneer haar nogmaals wordt gevraagd wat er precies in de brief stond, herhaalt zij slechts dat wie niet langer wilde werken voor de regering en wie het land wilde verlaten, zou worden beschouwd als een verrader van het vaderland (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Verzoekster vermeldt geen van beide keren dat haar moeder hier expliciet in zou zijn vermeld, terwijl zij daaropvolgend opeens opwerpt dat dit wel zo zou zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Indien haar moeder daadwerkelijk expliciet in de brief vermeld zou hebben gestaan, mag van verzoekster worden verwacht dat zij dit ook onmiddellijk zo stelt. Gevraagd waarom zij dit dan niet eerder vermeldde, argumenteert zij dat zij de integrale boodschap van de 'kaart' heeft doorgegeven en dat haar moeder ook nog tegen haar had gezegd dat de namen van de leidinggevenden op de brief stonden maar dat die geen onderdeel uitmaakte van de brief (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Dit excuus kan niet overtuigen aangezien zij dit nog geen enkele keer had vermeld.

Bovendien vermeldde verzoekster ook bij de DVZ niet dat haar moeder expliciet in deze brief zou zijn vermeld en stelt zij daar slechts dat er een brief terecht kwam bij de bazen van het INE waarin stond dat als mensen ontslag wilden nemen dit zou worden gezien als verraad van het vaderland (CGVS vragenlijst, punt 5). Verzoekster klaagt aan dat zij bij de DVZ de kans niet heeft gehad om uitgebreid haar relaas vertellen, maar verschoont hiermee niet haar nalatigheid hieromtrent. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt en zij in het vervolgingsrelaas zou aangeven dat haar moeder in deze brief werd vermeld gezien deze brief mee de aanleiding vormde van haar problemen. De vaststelling dat verzoekster hierover niet de juiste informatie geeft bij de DVZ, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

4.7. Verzoekster gaat verder niet akkoord met de bedenkingen van het CGVS omtrent de houding van haar moeder en stelt dat verwerende partij louter voortgaat op haar subjectief gevoelen. Dergelijke kritiek is echter weinig beduidend noch verhelderend en doet geen afbreuk aan de terechte bevinding in de bestreden beslissing dat haar verklaringen in deze niet afdoende zijn, zoals terdege blijkt uit volgend motief:

“Ook uw verklaringen over de hierop volgende gebeurtenissen zijn uitermate vreemd. Zo stelt u dat uw moeder al sinds eind 2018 problemen had op haar werk (CGVS, p. 10), maar dat ze geen ontslag durfde te nemen omdat ze bang was en zich hier niet voldoende veilig voor voelde (CGVS, p. 10). Maar wanneer er dan plots een dreigbrief op het werk zou komen, waarvan u dan ook nog eens beweert dat ze hier expliciet in vermeld wordt en nadat u ook al omwille van uw moeder met de dood was bedreigd (CGVS, p. 22), zou ze luidop op haar werk verkondigen dat ze vertrekt zodra ze haar paspoort krijgt (CGVS, p. 23), terwijl u beweert dat er expliciet in de brief stond dat wie het werk of het land zou verlaten zou beschouwd worden al verrader van het vaderland (CGVS, p. 18). U beweert dat uw moeder u hierover zei dat er op dat moment niemand van hogerop aanwezig was die dit zou verder vertellen (CGVS, p. 23), maar ook dit kan niet overtuigen. Dat uw moeder dit zou hebben gedaan, komt niet overeen met de angst waarin ze volgens uw beweringen leefde. U stelt overigens dat uw moeder dit deed begin augustus 2019 (CGVS, p. 18), dat de colectivo's dan nog zouden gewacht hebben tot 28 augustus 2019 (CGVS, p. 18) om jullie huis binnen te vallen, is ook uiterst eigenaardig.”

4.8. Betreffende de vaststelling dat verzoekster geen reisbescheiden kan voorleggen van haar reis naar België, geeft zij te kennen dat zij via haar moeder ondertussen de boekingsgegevens heeft kunnen terugvinden en voegt zij deze bij het verzoekschrift.

Het document dat verzoekster bijbrengt, betreft echter slechts een kopie van een deel van een boekingsbevestiging, waardoor er reeds vragen rijzen naar de authenticiteit ervan en de bewijswaarde ervan dan ook zeer gering is. Het betreft een boekingsbevestiging uitgegeven door een Amerikaans reisbureau Travelmax in Miami, maar verzoekster beweert ter terechtzitting dat haar moeder deze boekingsbevestiging heeft kunnen verkrijgen via een reisagentschap in Barquisimeto, Artico Lara, met een kantoor in Miami. Deze uitleg komt de Raad gefabriceerd en onaannemelijk voor, te meer daar verzoekster wel tal van reisinformatie voorlegt van haar reis naar de Dominicaanse Republiek in 2017, haar reis van Barquisimeto naar Porlamar in 2018 en haar reis van Porlamar terug naar Barquisimeto op 30 augustus 2019. In dit opzicht is het frappant te moeten vaststellen dat verzoekster over haar reis naar België slechts via haar moeder een kopie van een deel van een boekingsbevestiging kan neerleggen, terwijl zij dit online heeft aangekocht (notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

Verzoekster haalt aan dat zij wel haar vliegtickets (instapkaarten) en deze van haar echtgenoot heeft (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Deze tonen, voor zover zij nog leesbaar waren, louter info over de vlucht die zij namen van Valencia (Venezuela) naar Punta Cana (Dominicaanse Republiek) en geven geen informatie over de aankoop van hun reis naar Europa en zijn dan ook geen bewijs voor de vlucht vanuit de Dominicaanse Republiek naar België die zij in september 2019 zouden hebben genomen.

Verzoekster moet voor haar intercontinentale vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. De bewering dat zij niets heeft gevonden (notities persoonlijk onderhoud, p. 12), is, gelet op het feit dat zij wel andere reisinformatie van haar andere reizen kan voorleggen, weinig ernstig en overtuigt niet.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoekster, door geen enkel bewijskrachtig reisbescheiden voor te leggen van haar reis naar België, op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk maakt. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

4.9. Voor het overige blijft verzoekster in wezen slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Bepaalde determinerende motieven laat zij zelfs volledig ongemoeid, zoals de vaststelling dat zij geen coherente verklaringen aflegt over tot wanneer zij exact in het huis van haar ouders heeft verbleven en dat zij noch haar echtgenoot zijn aangesproken of lastiggevallen door colectivos in Barquisimeto. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij omwille van haar moeder en schoonvader, door de Venezolaanse autoriteiten of de colectivos zou zijn vervolgd of gevisieerd.

4.10. Gelet op haar individuele omstandigheden, zijn er evenmin aanwijzingen dat verzoekster kan worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of andere actoren staat. Nergens haalt zij eigen politieke activiteiten aan. Verzoekster was evenmin lid van een politieke partij of organisatie (CGVS vragenlijst, vraag 3). Zij kon tevens telkenmale Venezuela op legale wijze verlaten met haar eigen paspoort, zonder enig probleem te ondervinden. Deze elementen samen zijn een bijkomende indicatie dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren staat.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

4.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op dergelijke ernstige schade niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

5.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïnterpreteerd of dat zij behoort tot een groep van geïnterpreteerde personen. Zij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: "U verklaarde dat uw familie een eigen huis had (CGVS, p. 5). U had genoeg financiële middelen om hogere studies te volgen (CGVS, p. 6). Uw moeder, vader en broer werkten alle drie (CGVS, p. 9). Uw zussen sturen geld op uit Peru ter ondersteuning van uw familie (CGVS, p. 8). Uw echtgenoot verdiende als internationaal baseballspeler 1500 dollar wanneer hij bij Athletics Oakland speelde (CGVS 19/23752, p. 9) en ook wanneer hij de andere maanden bij de Cardinales speelde, verdiende hij soms 1500 of 1000 dollar (CGVS 19/23752, p. 9). Hij kon een appartement voor zijn moeder kopen in 2015 (CGVS 19/23752, p. 5), en ook zijn grootouders hadden een eigen huis (CGVS 19/23752, p. 5)." Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïnterpreteerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet

willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. . Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is verder louter algemeen van aard.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster noch haar echtgenoot, die verklaren afkomstig te zijn uit respectievelijk Porlamar gelegen in de deelstaat Nueva Esparta op het eiland Isla Margarita en Barquisimeto in de deelstaat Lara, zijn evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in hun verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaten Nueva Esparta en Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. In de mate dat verzoekster verwijst naar de "Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel "depending on the circumstances of the individual case". Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking "kunnen" komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. *Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.*"

Bijgevolg kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES